

פרשת שמיני תשפ"ב – רגשות ומעשים: מה יותר טוב מהתוועדות מרוממת?

1. ספר לב העברי א עמוד ד: שמעתי שהרמ"א ז"ל מת בן ל"ג שנים, ביום ל"ג בעומר, בשנת של"ג וכתב ל"ג ספרים, והמספיד סיפר עליו ל"ב שבחים והיה מצטער למצוא שבח להשלים מנין ל"ג, עד שבא זקן אחד ואמר שהרמ"א היה מתחפש בפורים בבגדי עני, ובכל בית שואל מים לרחוץ ידיו לאמור כי עוד לא התפלל ערבית, למען יזכרו בני הבית להתפלל ולא ישכחו מפני טרדתם בסעודת פורים.

2. רשי ויקרא ט, כג: לפי שכל ז' ימי המלואים שהעמיד משה למשכן ושמש בו לא שרתה בו שכינה והיו ישראל נכלמים... כל הטורח שטרחנו שתשרה שכינה בינינו ונדע שנתכפר לנו העגל. אמר להם... אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שע"י קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם ותדעו שהמקום בחר בו. **ט, כד:** ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העלה... וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם.

ויקרא י: ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטרת ויקרבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם: ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה' – **רש"י:** רבי אליעזר אומר: שהורו הלכה בפני משה [נכנסו להקטיר קטורת בלי שצוו משה. ולמעשה לא היו אמורים להקטיר באותו יום, כיון שביום הראשון הייתה אמורה האש לרדת מהשמים ורק בימים הבאים היה להביא גחלים מבחוץ להבעיר אש. אבל עיקר עונשם היה שפעלו בלי משה]. רבי ישמעאל אומר: שתויי יין נכנסו למקדש. תדע שאחרי מיתתן הזהיר הנוטרים שלא יכנסו שתויים (כמו שממשיך הפרק הבא: 'וידבר ה' אל אהרן לאמר יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד ולא תמתו'). **במדבר ג, ד:** וימת נדב ואביהוא לפני ה' בהקריבם אש זרה... ובנים לא היו להם.

3. שמות כד, א: ואל משה אמר עלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל. **במדבר ג:** ואלה תולדות אהרן ומשה... ואלה שמות בני אהרן, הבכור נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר – **רש"י:** ואינו מזכיר אלא בני אהרן? אלא נקראו תולדות משה, לפי שלמדן תורה ומלמד שכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו ילדו. **ויקרא יג:** ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר ה' לאמר בקרבי אקדש – **רש"י:** היכן דיבר? (בציווי הקמת המשכן): 'ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי' – אל תקרא בכבודי אלא במכובדי. אמר משה לאהרן: אהרן אחי, יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור בי או בך, ועכשיו רואה אני שהם גדולים ממני ומך.

4. מדרש ספרא: כיון שראו אש חדשה, עמדו להוסיף אהבה על אהבה.

העמק דבר במדבר טו, לט: מי שפורש לעבודת ה' ומתבודד ושוקע עצמו לאהבת ה', עליו לשמר מצווה בזמנה **ולא לקפח מעשה המצוות בשביל דבקות [מאהבה] ח"ו.** וכבר אמרו חז"ל במסכת שבת: 'גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה'... **מי שהגיע לאהבת ה' והקבלת פני שכינה – עליו להפסיק דבקותו ולהזדקק למצווה המעשית שבאה לידו.**

תניא פרק ד: שלושה לבושים אלו [מחשבה, דיבור ומעשה] מהתורה ומצוותיה, אף שנקראים לבושים לנפש רוח ונשמה [שכל ורגשות], עם כל זה גבהה וגדלה מעלתם לאין קץ וסוף על מעלת נפש רוח ונשמה עצמן, כמו שכתב בזהר **דאורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד**... וצמצם הקב"ה רצונו וחכמתו בתרי"ג מצוות התורה ובהלכותיהן... בכדי שכל הנשמה או רוח ונפש שבגוף האדם תוכל להשיג בדעתה ולקיימן כל מה שאפשר לקיים מהן במעשה דבור ומחשבה.

5. ויקרא יא ב-ג: זאת החיה אשר תאכלו... כל מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסת מעלת גרה... **שם ז:** ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר - טמא הוא לכם - **אור החיים שם:** ואולי ממה שלא הוציא מהכלל סמוך להודעת הכלל [ורק אחרי ארבעה פסוקים], רמז **שאפילו החזיר בכלל [ההיתר]**, על דרך דברי רבינו בחיי בשם התנחומא: 'למה נקרא שמו חזיר? שעתיד לחזור להיות מותר'... **שם ז:** והוסיף 'והוא גרה לא יגר', פירוש תנאי הוא הדבר, כל זמן שהוא לא יגר הוא טמא, אבל לעתיד לבא יעלה גרה ויחזור להיות מותר.

הרבי מליובאוויטש, התוועדות תנשא א/352: 'מפריס פרסה' מורה שהמעשה בפועל (רגל) הוא כדבעי ובריבוי, אלא שחסר אצלו הברור והזיכור ('לא גרה'). ולכן אף שמעלתו פחותה ממעלי הגרה שהם מזוככים יותר, אבל כיון שהמעשה שהוא העיקר הוא כדבעי, ולעתיד לבוא עתיד גם ליטהר (מעלת הזיכור) יהיה בשלמות (משא"כ זה שמזוכך יותר אבל חסר במעלת המעשה שהוא העיקר).